

אז הכל התחיל בהערכת משקל גבוהה ונסיך שלא מוכן להתפנות (שבוע 41.1), הגענו לרמב"ם ביום ראשון בבוקר בתקווה שאולי בדרך יתחילו צירים, נרשמנו והמתנו לבדיקות.

לאחר כל הבדיקות הרופא המליץ לעשות זירוז, הזוג אומר שזו החלטה שלי בלבד ואני ממש לא יודעת מה לעשות אחרי התייעצות עם עוד כמה רופאים נראה שהכי נכון זה לעשות זירוז.

מקבלת את הכותונת המהממת והאופנתית בטירוף ונכנסת לחדר לידה.

ללא התקדמות ועייפות מטורפת קולטת שהאבא ישן ליד המיטה שלי, האמא ישנה על כיסא ששמה בצד ואני הייתי בטוחה שאני לבד הם פשוט מדהימים.

4 לפנות בוקר, המיילדת מתעקשת על מקלחת מפנקת כמו בספא (כולל קרמים וכאלה) אחרי המקלחת לבשתי שוב את הכותונת המלכותית.

זה הרגע שהבנתי שזה עומד לקרות.

אפידורל!

פקיעת מים והלידה פשוט התקדמה

פתיחה 10

אני והרופא עושים עבודה ביחד הוא אומר מתי ללחוץ מתי לשחרר ואני רק איתו כאילו רק אני והוא בחדר

כולי מוכנה עוצמת עיניים ואומרת תפילה פותחת ומתחילים וכך היה ואני מרגישה אותו פשוט יוצא ואומרת לרופא הוא יוצא בהתרגשות והרופא מחייך, הצלחנו!

בכי!

האמא נכנסה בוכה ורק מחבקת אותי בעלי בוכה עם האבא וכולם בהתרגשות אחת גדולה.

התהליך לימד אותי על עצמי המון וגרם לי לשינוי ענקי בחיים.